

Zmizelé v Andách

**Thriller inspirovaný skutečnými událostmi
z Cuzca 2018**

Tato kniha nese hlas těch, kteří zmizeli.

Vanished in the Andes

A Thriller Inspired by the Mysterious Disappearances in Cuzco, 2018

Ti, kteří zmizeli.

“Věnováno všem zmizelým ženám i mužům po celém světě a jejich rodinám.”

OBSAH:

Anotace.

Úvod.

Kapitoly:

Kapitola 1. Město bohů a stínů.

Kapitola 2. Příjezd.

Kapitola 3. Klara a Lena.

Kapitola 4. Miguel.

Kapitola 5. Konec roku.

Kapitola 6. Cesta, kterou si neplánovala.

Kapitola 7. Ticho na druhém konci.

Kapitola 8. Chtěla vidět svět, než oslepne.

Kapitola 9. Alma.

Kapitola 10. Den, kdy zmizela Alma.

Kapitola 11. Nová vyšetřovatelka.

Kapitola 12. Rok, kdy zmizeli lidé.

Kapitola 13. Do rokle.

Kapitola 14. Noc, která neměla začátek ani konec.

Kapitola 15. Mia a okamžik, kdy se svět zastavil.

Kapitola 16. Minulost, která nikdy nezmizela.

Kapitola 17. Hlas, který navždy protrhl ticho?

Kapitola 18. Isabellina volba.

Kapitola 19. Pochopení země, která se sama brání pochopení.

Kapitola 20. Zvrat v hledání Almy.

Kapitola 21. Do nitra temnoty.

Kapitola 22. Útěk mezi stíny stromů.

Kapitola 23. Všechno se změnilo.

Kapitola 24. Daleko od civilizace.

Kapitola 25. Boj o život začíná.

Kapitola 26. Začátek toho všeho.

Kapitola 27. Ti, kteří zmizeli.

Závěr.

Slovo autorky.

Anotace.

Zmizelé v Andách.

Odešli se snem a už se nevrátili. Vysoko v peruánských horách se ztrácejí mladé ženy. V turistickém ráji, kam míří miliony návštěvníků z celého světa, se dva životy navždy ztratily a oficiální vyšetřování mlčí.

Když v roce 2018 zmizely cestovatelky nedaleko Cuzca, začaly se objevovat znepokojivé zvěsti: obchod s lidmi, tajemné sekty, orgánová mafie. Pravda však zůstala pohřbená hluboko pod maskou krásné andské přírody.

Thriller inspirovaný skutečnými událostmi vás zavede do prostředí, kde se za usměvavými průvodci a barevnými trhy skrývá síť temných tajemství.

Co se stalo s těmi, kteří nikdy nedošli domů? A kdo další se může stát kořistí?

**Zmizelé v Andách – mrazivý příběh o
zmizení, které dodnes nemá odpověď.**

Veškerá podobnost jmen v této knize je
náhodná a slouží k zachování soukromí všech
zmizelých a jejich rodin se vší úctou k nim.

Odešli se snem a už se nevrátili.

Úvod

Hory se zvedaly proti nebi jako věčné strážkyně. Cuzco, bývalé srdce říše Inků, působilo na první pohled klidně, ulice byla z kamenných kostek, trhy vonící po pečené kukuřici a sladkých nápojích z chichy, turisté chodili s mapami a foťáky, místní ženy s barevnými plédy a dítětem na zádech se hrdě nosily po ulicích.

Pod povrchem ale město ukrývalo jinou tvář. Tady se mísila minulost s přítomností, zbožné zpěvy v kostelech se střídaly s výkřiky pouličních prodavačů, a do toho přicházeli cizinci - hledající dobrodružství, příběhy, někdy i sami sebe. Někteří se vraceli domů plní vzpomínek. Jiní zmizeli, aniž by po sobě zanechali víc než otazník.

Ti, kteří zmizeli.

Každý rok zmizí ve světě tisíce lidí. Někteří utečou z vlastního rozhodnutí, jiní se stanou oběťmi neštěstí, další zmizí beze stopy a jejich rodiny nikdy nedostanou odpovědi. V zemích, kde se turisté mísí s místními komunitami, a kde křehká hranice mezi chudobou a přežitím svádí k zoufalým činům, se ztráty stávají součástí každodenní reality.

V Andách, kde se ticho hor zdá být věčné, se příběhy ztracených šeptají jako varování. Vyprávějí je průvodci, matky na tržištích i ti, kdo z povzdáli sledují cizince se špatně zapnutým batohem. Některé příběhy mají jasné konce – nehoda na svahu, řeka, která si vzala život. Jiné ale zůstávají nejasné a v lidech zakořeňuje pochybnost:

Byla to opravdu nehoda? Nebo někdo rozhodl za ně?

Zmizení dětí působí ještě bolestněji. V Latinské Americe se pojem desaparecidos spojuje s diktaturami a politickým terorem. V novém

tisíciletí ale získal jinou podobu: mizí chudí i bohatí, místní i cizinci. Turisté, kteří přijedou za dobrodružstvím, se někdy stanou obětí neviditelného trhu s drogami, s těly, s orgány, s čímkoli, co má cenu.

Zprávy se objevují a mizí stejně rychle jako jejich hrdinové. Jedna fotografie v novinách, jedna zoufalá výzva rodičů, pár dnů pozornosti a pak už jen ticho. Rodiny se rozpadnou čekáním, státní složky si myjí ruce a města dál prodávají svůj úsměv turistům.

A právě tady, v Cuzcu, městě z kamene a legend, kde se Inkové střetli se Španěly, a kde dnes cestovatelé z celého světa hledají posvátná místa – tady začíná náš příběh.

Kapitola 1. Město bohů a stínů.

Cuzco.

Starobylé město, jehož ulice klikatě stoupají vzhůru po svazích And, jako by chtěly dotknout se nebe. Každý kámen zde vypráví dějiny: inkovské zdi, španělské kostely, barevné trhy s tkaninami, jejichž vzory připomínají starodávné symboly. Je to křižovatka civilizací – kdysi hlavní město říše Inků, dnes centrum světové turistiky.

Do Cuzca přijíždějí ročně stovky tisíc cestovatelů z celého světa. Někteří sem míří kvůli Machu Picchu, jiní hledají dobrodružství na trecích nebo mystiku ayahuaskových rituálů. Turistický ruch přináší městu bohatství, ale také stíny, které se ukrývají za leskem nabídek cestovních kancelářů a barevných prospektů.

Za poslední dekádu patří Cuzco k regionům s nejvyšším počtem zmizelých turistů v Peru. V

roce 2018 zmizelo podle peruánských médií patnáct zahraničních návštěvníků, z nichž někteří se nikdy nenašli. Mezi nimi byla mladá Španělka i Američanka, obě beze stopy v mlze andských příběhů. Co se stalo, kde jsou?

Pro místní obyvatele nejsou zmizení nic nového. Mnozí pamatují devadesátá léta, kdy ozbrojený konflikt a chudoba hnaly lidi do neviditelného podsvětí. Dnes se o únosech, obchodování s těly a orgány nebo zatajených nehodách mluví jen šeptem, a přesto každý ví, že tyto věci existují.

Zatímco turisté nadšeně fotí koloniální náměstí Plaza de Armas a popíjejí čaj z koky, jen pár kilometrů od centra se dají najít místa, kde vládne úplně jiná pravidla. V horách, na cestách k posvátným údolím, na atrakcích nabízených bez licence. Tam končí mapa bezpečí a začíná prostor, kde se ztratíte beze stopy.

Cuzco je proto dvojí město: město bohů, kam lidé přijíždějí obdivovat dávné dědictví, a město stínů, které si bere to, co není chráněno. Kdo zmizí, stane se jen další tváří na plakátu přilepeném u policejní stanice a další rodinou zlomenou čekáním na odpovědi, které možná nikdy nepřijdou. Nebo?

Ale Peru není výjimkou. Podle odhadů OSN zmizí ročně po celém světě statisíce lidí - děti, ženy i muži. Někteří utečou, jiní jsou uneseni, další zmizí kvůli obchodu s lidmi či orgány. A za každým jménem se skrývá příběh, který se často nikdy nedopíše. Pojd'te se mnou rozluštit tuto záhadu a připomenout si, co znamená "zmizet" ve světě, kde se některé životy hledají méně než jiné.

Otázka pak zůstává otevřená. Kolik tváří zmizí ještě beze stopy, než se svět naučí skutečně chránit ty nejzranitelnější?

Kapitola 2. Příjezd.

Autobus se na začátku prosince pomalu sunul po klikaté cestě stoupající k andskému městu. Vzduch byl stále řidší, krajina divočejší a nebe se zdálo být blíž než kdekoli jinde. Když se na horizontu objevily první domy Cuzca, její srdce se roztlouklo rychleji.

Bylo jí pětadvacet a poprvé v životě cestovala tak daleko sama. Přátelé doma říkali, že je odvážná až možná bláznivá, ale ona cítila jen neklidnou radost. Její batoh byl plný map, poznámkového sešitu a plánů na výlety, ale hlava byla prázdná a připravená na všechno nové, co ji čeká.

Když vystoupila na stanici v centru Cuzca, udeřila ji směs vůní: pražená kukuřice, čerstvě mletá káva, koření z tržiště. Barevně oblečené ženy nabízely tkané šály, děti se smály a ulice se hemžily turisty z celého světa. Město působilo jako živý organismus, kde se historie mísila s moderním chaosem.

Její oči se zastavily na horách, které obklopovaly město. Zdály se být majestátní, přísné, ale zároveň lákavé. Připomínaly strážce, kteří dovolí vstoupit jen těm, kdo mají odvahu. A ona odvahu měla.

Posadila se do malé kavárny na náměstí Plaza de Armas, objednala si silný čaj z koky proti výškové nemoci a otevřela deník. Na první stránku napsala:

„Cuzco je začátek mého největšího dobrodružství.“

Nadpis ještě podtrhla, jako by chtěla svá slova vtisknout do kamene. Toužila po životě, svobodě a dobrodružství.

Netušila, že právě tady, mezi směsicí turistů a starobylých zdí, začne i příběh, který se jí vymkne z rukou.

Alma stála uprostřed náměstí Plaza de Armas a připadala si jako ve snu. Kamenné kostely La Compañía a katedrála svatého Dominga se tyčily proti jasně modrému nebi a vrhali dlouhé stíny na dlažební kostky, po kterých spěchali lidé všech tváří a barev. Ulice se rozbíhaly do všech stran jako cesty k tisícům příběhů.

Byl to kaleidoskop ženy v barevných sukních a kloboucích vedly za sebou lamy, skupinky turistů mířily za průvodci s malými vlaječkami, domorodé děti nabízely ručně tkané náramky. Alma měla pocit, že stojí na křižovatce světa, kde se minulost a současnost setkávají v jeden jediný okamžik.

Rozhodla se, že první kroky povedou na tržiště San Pedro. Sledovala proud lidí a nechala se jím unášet. Vzduch byl plný pachů, které neznala, směs tropického ovoce, čerstvě pražených brambor, ostrého sýra a silného kouře z malých pouličních kuchyněk. Všude kolem ní zněly hlasy, španělština se mísila s

kečuánštinou, jazykem, kterému nerozuměla, ale který zněl, jako by v sobě nesl ozvěnu hor.

Prodavačky jí nabízely šálky s horkou polévkou caldo de gallina, muži na ní pokřikovali nabídky zboží a děti se smíchem natahovaly ruce s drobnými soškami lam. Alma cítila lehké závratě, tolik barev, tolik pohybů, tolik vůní, že její smysly sotva stačily vnímat.

„Señorita, mango, muy dulce!“ křičela žena v barevném klobouku a podávala jí zralý plod, který voněl jako celé léto. Alma se usmála a koupila ho, aniž by smlouvala. Když do něj kousla, sladká šťáva jí stekla po prstech. Cítila, že tady se nesmí spěchat, že tohle město si žádá, aby mu člověk dal čas.

Na jednom ze stánků objevila látky s pestrými vzory - červené, modré, oranžové, zdobené geometrickými tvary, které připomínaly starobylé incké symboly. Starší muž s vrásčitým

obličejem jí vyprávěl, že tyto vzory v sobě nesou příběhy rodů a vesnic, že každý steh je kousek paměti a žádná látka není jen ozdobou. Alma poslouchala fascinovaně, i když rozuměla jen polovině jeho španělštiny.

Sedla si na lavičku uprostřed tržiště a chvíli jen pozorovala. Cuzco bylo mozaikou turistů s fotoaparáty, místních, kteří je sledovali s pobavením či únavou, a mezi nimi i postavy, které působily nečitelně. Někteří prodavači nabízeli výlety „za dobré ceny“ – do hor, k posvátným místům, na neobyčejná dobrodružství. Alma si jejich letáčky strčila do batohu, i když v duchu věděla, že bude muset vybírat opatrně.

Den se pomalu skláněl. Na tržišti se rozezpívali pouliční muzikanti, kytara a flétna se rozléhaly ulicemi, a Alma měla pocit, že tu našla něco opravdového: život v celé jeho syrovosti i kráse.

Večer se vrátila do svého hostelu. Byl to starý koloniální dům s dřevěným ochozem kolem

dvorku, kde se scházeli batůžkáři z různých zemí. Vůně levné rýže a smažených vajec se mísila s tabákem a smíchem. Mladí lidé sdíleli historky z cest, jeden Francouz ukazoval mapu hor, německý pár vyprávěl o treku na Rainbow Mountain. Alma si k nim přisedla a cítila, že sem patří mezi lidi, kteří cestují, hledají a touží poznávat.

Ten večer usínala ve své skromné posteli s pocitem, že právě tady, vysoko v Andách, začíná kapitola jejího života, kterou si bude pamatovat navždy. Myslela i na domov, rodiče i na to, že určitě doma bude mít po návratu, co vyprávět.

Alma a její příběh před cestou.

Alma pocházela ze severního Španělska, z města Oviedo v srdci Asturie. Bylo jí pětadvacet, ale často působila mladší – měla lehký krok, zvědavé oči a úsměv, který dokázal rozjasnit i pochmurný den. Přátelé o ní říkají, že

má v sobě „duši poutníka“. Možná to bylo tím, že vyrůstala jen pár kilometrů od slavné poutní cesty Camino de Santiago. Každý rok sledovala poutníky, jak s batohy na zádech kráčí směrem k moři a k Santiagu de Compostela. Už jako dítě si říkala, že jednoho dne půjde také, ale dál, mnohem dál než ostatní.

Její rodina byla obyčejná. Otec pracoval jako řidič autobusu, matka jako zdravotní sestra. Vyrůstala v malém bytě s výhledem na hory Picos de Europa. Alma studovala jazyky na univerzitě, španělštinu pro cizince a latinskoamerická studia. Fascinovala ji kultura Jižní Ameriky, hudba, literatura Gabriely Garcíi Márqueze a Mario Vargase Llosy, i mýty o dávných civilizacích.

Po studiích ale přišla prázdnota. Všichni kolem ní začínali pracovat v kancelářích, zakládali rodiny, hledali „stabilitu“. Alma naopak cítila, že ji beton města dusí. Pracovala chvíli jako servírka v kavárně, chvíli jako průvodkyně po

památkách v Oviedu, ale nic z toho ji nenaplňovalo. V noci sedávala s mapou na stole a prstem sledovala hory And, které ji přitahovaly jako magnet.

Rozhodující okamžik přišel po rozchodu s Javierem, jejím dlouholetým přítelem. Byl to vztah, do kterého vkládala naděje, ale on chtěl kariéru v Madridu, zatímco Alma toužila po svobodě. Když se rozešli, zůstala najednou sama - a svoboda, která ji lákala, najednou bolela.

„Musím pryč, “ řekla si jednou ráno, když seděla na lavičce na nábřeží v Gijónu a sledovala šedý Atlantik. „Musím najít sama sebe. “

Prodala svůj milovaný malý skútr, našetřila něco z práce v kavárně a koupila letenku do Limy. Cílem bylo Cuzco, místo, kde se křižují

dějiny, energie a legendy. Alma nevěděla, jestli tam najde odpovědi. Ale věděla, že právě tam musí začít hledat.

Když cesta začala.

Alma seděla v letadle, které se neslo přes nekonečný oceán, a v šumu motorů slyšela ozvěnu posledních okamžiků doma. Zavírala oči, ale obraz rodičů na madridském letišti zůstával ostrý, jako by to bylo před chvílí.

Její matka ji při loučení objala tak pevně, až měla Alma pocit, že jí chce vtisknout celou svou sílu do ramen. I teď, vysoko nad mraky, cítila na kůži otisk jejích dlaní. „Hijita, buď opatrná,“ šeptala jí u ucha. „Jsi jediná, co máme.“ Její hlas se třásl a v očích se leskly slzy. Nebyly to slzy zoufalství, spíš tiché obavy a láska, která nedokázala pouštět. Matka dobře chápala, že tahle cesta není obyčejná dovolená. Alma si nejela odpočinout – odjížděla za něčím, co neuměla vysvětlit ani sama sobě. A matka to vycítila. Proto to sevření bylo tak pevné, proto její srdce plakalo, i když rty se snažily usmívat.

Otec stál kousek stranou, jako by se nechtěl nechat strhnout emocemi. Ruce měl hluboko v kapsách kabátu, tvář trochu přísnou, takovou, jakou míval vždycky, když se jednalo o něco vážného. Vypadal, jako by chtěl říct desítky vět, ale všechny spolkl, až nakonec pronesl jen: „Cuzco, to je hodně daleko.“ Slova doprovodil pohledem k zemi, ne přímo k ní snad proto, aby mu nezměkla tvář. Po chvíli dodal tišeji: „Ale rozumím, že to potřebuješ.“ Pak k ní zvedl oči a pronesl větu, která se jí vryla hluboko do paměti a od té chvíle ji provázela jako ozvěna: „Jen nezapomeň, že kamkoli pojedíš, neseš si sebe.“

Alma se tehdy usmála, i když uvnitř cítila sevření. Nikdy se necítila jako rebel, který by vzdoroval rodičům, ale tahle touha, touha odjet, poznat, nadechnout se světa byla silnější než strach, silnější než jejich přání, aby zůstala nablízku. A teď, když stála v Cuzcu, cítila se volná, a přesto zranitelná. Tolik barev, tolik vůní, tolik tváří a ona uprostřed toho všeho, malá Evropanka s batohem na ramenou, srdcem, které bilo rychleji než obvykle, a očima, které nedokázaly přestat hltat každý detail.

Na tržišti si koupila mango od ženy v barevném klobouku. Když ho držela v rukou a cítila jeho sladkou vůni, vybavila se jí matčina varování: „Opatrně, Almo. Lidé můžou být laskaví, ale svět je taky krutý.“ Věřila tomu jen napůl. Její přirozenost ji vedla k tomu vidět laskavost a hledat v lidech dobro. Chtěla věřit, že svět je přátelský. Ale někde hluboko v sobě cítila i cosi jiného – nepokoj, jemné napětí, které neuměla pojmenovat.

Cuzco jí připadalo jako živý organismus. Město, které ji vítá do své náruče, ale zároveň ji zkouší. Ukazovalo svou krásu otevřeně – v hudbě, barvách, tvářích a přitom ve stínech schovávalo tajemství, která turisté nikdy nezahlédnou.

Ten večer, když usínala v hostelu, otevřela deník a zapsala do něj:

„Nevím, co přesně hledám. Možná sebe samu. Možná důkaz, že svět je větší než můj malý život doma. Možná odvahu dělat věci, které jsem se dřív bála vyslovit. Ale vím, že jsem na

správném místě. Cuzco je jako brána. A já právě vstoupila dovnitř.“

Druhý den po příjezdu se Alma probudila dřív, než vyšlo slunce. Hostelský pokoj byl tichý, jen z vedlejších lůžek se ozývalo pravidelné oddechování jiných cestovatelů. Vzduch byl chladný a řídký. Cuzco leželo vysoko a každé nadechnutí jí připomínalo, že je daleko od domova. Každý doušek kyslíku byl jako malá připomínka, že vstoupila do jiného světa, kde i obyčejné probuzení má jinou váhu.

Tiše se oblékla, aby nevzbudila ostatní, a vyšla ven. Uličky byly úzké, kamenné, a ranní chlad v nich přetrvával déle. Město se teprve probouzelo. Z dálky se ozýval štěkot psů, kroky žen spěchajících na tržiště a občasný smích dětí, které pobíhaly boso i v tom chladu. Vzduchem se linula vůně kávy a čerstvě upečeného chleba. Alma šla pomalu, nechávala svým očím čas, aby se napily každého detailu. Třeba barevných dek na balkonech, květin v hliněných květináčích, oken s oprýskanými rámy. Připadala si jako dítě, které se ocitlo v cizím světě pohádek. Měla skvělou náladu plnou očekávání.

Na rohu Plaza de Armas objevila malou kavárnu. Byla skromná, se dvěma dřevěnými stoly venku a nízkými židličkami. Uvnitř voněla pražená káva a smažené placky. Alma se posadila, objednala si silnou černou a kousek chleba s avokádem. Horký hrnek sevřela do obou dlaní, jako by v něm hledala nejen teplo, ale i jistotu. Z jejího místa byl výhled na starou kamennou zeď, která pamatovala Inky. Bylo to zvláštní vědomí, že sedí na místě, kde lidé žili, milovali a bojovali stovky let předtím, než se narodila.

A právě tam, v tom okamžiku, kdy se napila první hořké kapky kávy, ji přepadly vzpomínky na Španělsko.

Její život tam byl pevně nalinkovaný. Ráno práce v cestovní agentuře, kde celé dny mluvila s turisty, kteří mířili do jiných koutů světa, zatímco ona sama pořád zůstávala na jednom místě. Večer domů, někdy s kamarádkami do baru, někdy na večeři k rodičům. Bylo to známé, bezpečné, pohodlné. A právě proto dusivé. Alma často cítila, že se dusí v opakujících se vzorcích, že potřebuje vyjít z té uzavřené smyčky. Její přátelé nechápali, proč

chce odjet tak daleko sama. „Máme pláže, máme hory, máme všechno,“ říkali. Ale Alma věděla, že nemají to, co hledala.

Nevysvětlitelný pocit svobody, jiný svět, kde by se mohla nadechnout jinak.

Z myšlenek ji vytrhl pohyb u vedlejšího stolu. Posadil se tam mladý muž. Nemohl mít víc než třicet. Měl tmavou pleť, černé vlasy svázané do volného copu a oči, v nichž se odráželo ranní světlo. Na sobě měl pončo v tlumených barvách a na krku kožený řemínek s malým kamenem. Objednal si maté a chvíli si Alma všímala, jak klidně působí, jako by čas pro něj neznamenal totéž, co pro lidi z jejího světa.

Když se jejich pohledy krátce setkaly, jen se lehce usmál. Nebyl to ten vlezlý úsměv, jaký Alma znala z barů doma, spíš klidný pozdrav člověka, který ji v tu chvíli bral jako součást místa, kde oba seděli. Alma se trochu zarděla, kývla na pozdrav a rychle sklopila oči zpět k hrnku. Přesto v ní zůstalo cosi zvláštního – ne nepříjemný pocit, spíš jemné zachvění, které neuměla pojmenovat.

Ještě netušila, že právě tenhle nenápadný mladík, jehož jméno zatím neznala, bude brzy

stát na křižovatkách její cesty. Že jeho přítomnost změní její pohled na Cuzco, a možná i na celý svět.

Štíhlý mladík u vedlejšího stolu se k ní naklonil, jen co mu přinesli šálek maté. „Buenos días, señorita,“ pronesl klidně. Jeho hlas měl měkkou barvu a působil tak samozřejmě, že se zdálo, jako by k ránu patřil stejně neodmyslitelně jako štěkot psů nebo zvonění zvonů z dálky z vedlejšího domu.

Alma mu krátce pohlédla do očí. Byl v nich zvláštní klid, který ji na okamžik přibrzdil. Usmála se zdvořile a odpověděla: „Buenos días.“ Jen krátký pozdrav, nic víc. Nechtěla se zdržovat. Neměla ještě chuť otevírat dveře, o kterých nevěděla, kam by ji zavedly. A tak odvrátila pohled zpět k ulici, dopila kávu, zaplatila a vyšla do ranního světla.

Město zatím procitlo. Ulice se plnily proudy lidí, ženy v barevných sukních spěchaly s košíky plnými zeleniny, muži nakládali zboží na oslíky, děti se honily kolem stánků a vyvolávaly jeden na druhého. Nad tím vším se nesla těžká vůně

smaženého masa, pražené kukuřice a kouře z malých ohnišť. Alma se usmála, protože byla šťastná, že může být právě tady.

Na rohu u kostela, jehož bílé stěny byly oprýskané časem, se Alma zarazila. Dvě mladé cizinky stály u zdi a marně se snažily rozluštit mapu, kterou jim vítr neustále cuchal. „Excuse me,“ oslovila ji ta menší, brunetka s velkými brýlemi a kloboukem, který jí padal do očí. „Do you know where is San Pedro market?“

Alma se pousmála. Její angličtina nebyla dokonalá, ale zvládla to: „Yes... I think so. I'm going there too.“

Obě ženy si vyměnily nadšený pohled. Ta vyšší, štíhlá blondýnka s dredy, vykročila k Almě a natáhla ruku: „Perfect! We go together, yes?“

Alma přikývla a vzala ji za ruku. Byla překvapená, jak přirozeně to působilo, jako by se znaly déle než pár vteřin. A tak se vydaly na cestu tři, bok po boku, tři cizinky v cizím městě.

Cestou se daly do řeči. Brunetka se jmenovala Klara, pocházela z Německa a na cestě byla už měsíc. Blondýnka s dredy byla Lena, také

Němka, ale spíš volnomyšlenkářka než plánovačka. „No maps, just intuition,“ smála se, když Alma znovu zahlédla jejich pomačkaný plán Cuzca.

Alma jim vyprávěla, že je ze Španělska, že pracovala v cestovní agentuře a že se rozhodla cestovat sama. Klara obdivně pokývala hlavou: „Alone? That’s brave.“ Lena se zasmála: „Or crazy.“

Zasmály se všechny tři. A v tom smíchu Alma pocítila, že samota, kterou předtím vnímala, se na okamžik rozplynula. Byly tři ženy, tři batůžkářky, které spojila náhoda i touha objevovat.

Když dorazily k tržišti San Pedro, otevřel se před nimi svět plný barev, zvuků a vůní. Prodavači vyvolávali ceny, stoly se prohýbaly pod hromadami ovoce, banány, papáje, ananasy, mango zářící zlatem. Vedle toho pytle s barevnou kukuřicí, sušenými bylinkami a hrnce, ze kterých stoupala pára. Alma cítila, jak jí srdce buší rychleji. Tohle byl svět, o jakém ve Španělsku jen četla.

„Mira,“ šeptla spíš sama pro sebe a natáhla ruku k malým soškám lam z alpaky, které jí prodavačka s hrdostí nabízela. Dívky kolem ní se bavily, ochutnávaly sušené ovoce a smály se, když jim v ústech zůstala cizí, kyselá chuť. Alma je pozorovala a v duchu si řekla, že možná není tak úplně sama, jak si myslela.

Tržiště San Pedro bylo jako samostatný svět. Už z dálky Alma slyšela šum, který připomínal moře, nesourodý proud hlasů, cinkání mincí, rytmické bubnování deště na plechovou střechu. Když vstoupily dovnitř, okamžitě je obklopila záplava barev a vůní.

Stánky se prohýbaly pod hromadami zralého ovoce. Oranžové papáje zářily vedle tmavě zelených avokád, jahody byly červenější než ve Španělsku, a mango se lesklo, jako by ho někdo právě naleštil. Na vedlejším stole ležely vysypané sušené listy koky, svázané do malých balíčků. Prodavačka v barevném ponču je nabízela s hrdým úsměvem.

„Proti únavě, seňorita,“ mrkla na Almu a podala jí hrst. Alma se usmála, ale zakroutila hlavou. Nechtěla riskovat, i když ji lákalo ochutnat.

Klara mezitím nadšeně smlouvala o pytlík sušených banánů, zatímco Lena se dala do řeči s jedním mužem, který prodával byliny na všechny možné nemoci. „For love?“ ptala se pobaveně a muž jí okamžitě podával sáček se směsí listů, která prý otevírá srdce.

Alma se chvíli smála jejich výměně, pak se nechala vtáhnout proudem lidí mezi další stánky. Nad hlavou jí vlály šňůry s barevnými látkami, vůně koriandru a smažených empanad se mísila s pachem čerstvého masa a ryb. Byl to chaos, který jí připadal živý, plný energie.

A právě v tom zmatku, když se na okamžik zastavila, aby si prohlédla drobné šperky ze stříbra, zahlédla známý obličej.

Na protější straně uličky stál ten mladík, který ji ráno pozdravil. Nehýbal se, jen stál a díval se přímo na ni. Jeho pohled byl soustředěný, až trochu zneklidňující. Alma instinktivně uhnula očima a tvářila se, že si vybírá náramek. Trošku ji to znejistilo.

Když znovu nenápadně zvedla oči, mladík už měl v ruce telefon. Odvrátil se do strany, ale Alma jasně viděla, jak rychle mluví, skoro se hádá. Jeho gesta byla prudká, ruka mu vylétla do vzduchu, jako by někoho přesvědčoval nebo se rozčiloval.

Věděla, že ji sleduje. Ale když se otočila, ulice už byla prázdná.

Alma na okamžik ucítla zvláštní tlak v hrudi. Neuměla si vysvětlit, proč ji to znepokojilo. Možná to byla jen náhoda Cuzco bylo plné lidí, a že se někdo rozčiluje do telefonu? To přece není nic výjimečného.

Zhluboka se nadechla, zavřela náramek do dlaně a otočila se zpět ke svým novým kamarádkám. „Podívejte, tohle je krásné,“ ukázala jim. Chtěla tu myšlenku odsunout pryč. Vždyť byla přece na cestách, měla si užívat, ne dělat si starosti s neznámými lidmi. Náramek si s radostí koupila a nasadila si ho na ruku.

A tak nechala mladíka zmizet z její mysli stejně rychle, jako se před chvílí objevil.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Zmizelé v Andách**.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.